

[Skjerbæk.]

tænkningen fra Mindretallets Side, i og for sig er Betragtninger, som vi i et stort Omfang kan tiltræde. Vi kan være ganske enige i, at der bør skabes en nøjere Forbindelse mellem de arbejdstilbydende Faktorer og Arbejdsanvisningskontorerne, eller maaske rettere: dem, der søger Arbejde. Vi kan endvidere være med til, at man indfører den Ordning, at naar det gennem Undersøgelse er paavist, at der er ledigt Arbejde, bør der lukkes for Understøttelse til de arbejdsløse, som er i Stand til at udføre dette Arbejde. Naar vi alligevel ikke kan stemme for Venstres Ændringsforslag, skyldes det, at vi mener, det rent lovtæknisk ikke lader sig indarbejde i den gældende Lov, saadan at der bliver Harmoni og Forstaaelse mellem de forskellige Dele af Lovens Bestemmelser. Jeg henleder i denne Henseende Opmærksomheden paa, at der allerede i den gældende Arbejdsløshedslovs § 17, Punkt 10, findes en Bestemmelse, hvori det siges, at til Medlemmer, der uden fyldestgørende Grund vægrer sig ved at overtage et af Kassens — altsaa Arbejdsløshedskassens — Bestyrelse eller et offentligt Arbejdsanvisningskontor eller Kommunalbestyrelsen anvist passende Arbejde, maa der ikke udbetales Understøttelse. Hvis man nu kommer ind paa foruden denne Bestemmelse at sætte den af Venstre foreslaaede nye Bestemmelse ind, bliver der her en vis Uoverensstemmelse.

Men dertil kommer, at der i Venstres Ændringsforslag mangler noget om, hvordan Mangelen paa Arbejdskraft skal være konstateret. Der staar kun i Forslaget: naar der inden for et Erhvervsomraade er Mangel paa Arbejdskraft — det kan der meget vel være, uden at det er saaledes konstateret, at man af den Grund kan nægte en Person Arbejdsløshedsunderstøttelse, selv om han er i Stand til at udføre det Arbejde. Jeg er i øvrigt enig i, at det vil være rimeligt maaske at begrænse Bestemmelsen til ugifte Personer, selv om der ogsaa kan findes Tilfælde, hvor man burde kunne anvende saadanne Bestemmelser over for gifte arbejdsløse. Saadan som Forhandlingerne har forment sig i Udvalget, har der ikke været Lejlighed til at komme ind paa en dyberegaaende Klaring heraf, men jeg kan forstaa paa mange Udtalelser fra mine Meningsfæller, at der er stor Mistro ude omkring i Landet til, at alle Misbrug bliver ramt. Vi har i Udvalget — saa meget tør jeg vist sige uden at røbe noget om Forhandlingernes Enkeltheder — fra alle Sider været enige om at udtale, at man ønskede

at komme Misbrug til Livs, at man betragtede dem, som misbrugte deres Adgang til Understøttelse, som Snyltere, som man ikke kunde have nogen Sympati for. Det, det gælder om, er altsaa at finde de rette Fremgangsmaader til at komme saadanne Misbrug til Livs.

Jeg regner med, at Lovforslaget, som jeg før sagde, bliver vedtaget i dette høje Ting i den Skikkelse, det vil faa, naar Ændringsforslaget under Nr. 1 er vedtaget. Men Forslaget skal jo til Behandling i Landstinget, og det maa naturligvis være overladt til dette andet høje Ting, om man dér kan finde en saadan lovmæssig Formulering af det Princip, som jeg tror man fra alle Sider er enig om: at modarbejde Misbrugene, at fremme Forbindelsen mellem dem, der tilbyder Arbejde, og dem, der søger Arbejde —, at man ad den Vej kunde naa et Resultat.

I øvrigt skal jeg paa Det konservative Folkepartis Vegne henstille til den højtærede Socialminister, om der maatte være Mulighed for at gennemarbejde dette Spørgsmaal noget nøjere, saadan at man fra Regeringens Side kunde optage til Drøftelse Spørgsmaalet om en mere effektiv Arbejdsanvisning, en nøjere Forbindelse mellem de arbejdstilbydende og arbejdssøgende, og endelig stærkere Bestemmelser, som tilsigter at modarbejde Misbrug.

Der er navnlig een Form for Misbrug, jeg skal omtale, og som man særlig har hæftet sig ved, nemlig om man nogen Steder bruger Loven paa den Maade, at unge ugifte Mennesker i Stedet for at have en fast Plads Aaret rundt foretrækker kun at have Arbejde en Del af Aaret, muligvis højere lønnet, fordi det er daglønnet i Stedet for maanedslønnet eller sæsonlønnet, og saa vælger at gaa ledige den øvrige Del af Aaret og i den Tid lade sig forsørge af det offentlige, enten i den Form, at de tærer paa Arbejdsløshedskassens Midler, eller saaledes, at de ligefrem henvender sig til det sociale Udvalg om Hjælp. Disse Bemærkninger skal jeg henstille til Overvejelse.

Rager: I det store og hele kan jeg henvise til de Bemærkninger, jeg gjorde ved dette Lovforslags første Behandling, og jeg vil endvidere udtale, at jeg paa mange Punkter kan være enig i de Betragtninger, som blev fremført af det Medlem, der nys forlod Talerstolen. Men jeg vil i øvrigt gerne sige, at naturligvis kender jeg ikke nøje Forholdene, som de udvikler sig i Praksis paa Landet, men jeg kan dog ikke forstaa, at der for det første hersker den